

Vist godt at det er ferietid

Pyha – nu troede jeg lige, at det var ved at være tid til en kort tur i hængekøjen (der ligger også en ny lovebog og spørger) efter afslutningen på placeringsspillene i Superligaen, og så fik vi først kanonslagene i Viborg og dernæst skandaleafslutningen i kampen mellem Kolding og Esbjerg. Det er to fuldstændig unikke situationer, som i den grad er langt fra dansk mentalitet (håber jeg). Næsten aldrig set før, men alt håndteret forbilledligt fra dommerside.

Men med de unikke situationer in mente er det måske meget godt med en lille pause, hvor man kan få lidt vand i hovedet – hvis man ellers må det i disse tider.

Kanonslagene i Viborg var jeg rundt om i sidste uge sammen med gennemgangen af tre trins-raketter, som i sidste ende kan føre til afbrydelse. Men som beskrevet kan man godt springe nogle trin på trappestigen over, hvis situationen er af en type, hvor der virkelig er fare på færde. Og nu taler vi ikke f.eks. om én baneløber, men måske hundrede af dem. Ud fra den betragtning kan situationen i Kolding godt synes som bestilt arbejde herfra, men det er det altså ikke. Det er til gengæld implikationerne af det. Når først vi har guderne må vide hvor mange romerlys koordineret kastet ind på banen i overtiden, og der skal en god mængde kampklædt politi på banen for at holde tingene i ro, er vi i den grad uden for komfort zone, at det er fuldt berettiget at afblæse kampen, selv om der næppe kan mangle meget på klokken.

Så vil resten være op til et disciplinærudvalg at tage stilling til. Groft sagt har man ved en kamp, som ikke spilles færdig, tre muligheder: man kan lade resultatet stå, man kan spille en helt ny kamp, eller man kan forsøge at samle tropperne og få spillet den resterende tid en anden god dag.

Jeg er glad for, at jeg ikke sidder i et disciplinærudvalg, der skal hygge sig med dels kanonslagene (hvor tingene dog er blevet lidt mindre komplicerede, eftersom der ligger en straffesag og lurer over for kasteren). Så er han ligesom ude af ligningen.

Men jeg fatter ikke, hvad der foregår i hjernerne på folk. Jeg er med på, at man skal have lov til at vise sine frustrationer inden for rimelighedernes grænse – men hvem forestiller man sig egentlig, at dette overhovedet kan gavne? I Kolding er Esbjergs oprykning allerede på dette tidspunkt tabt, eftersom B 93 fik et point i kampen mod Thisted. Så hvad er formålet – protest, javel, men mod hvem? Esbjerg kunne selv have afgjort det ugen før, da man i stedet tabte hjemme mod B 93. Vi kender ikke afgørelsen fra disciplinærudvalget, men jeg tør godt satse mine sidste sparepenge på, at vi taler en pænt stor bøde og måske det, der er værre, oven i hatten.

Jeg haler ét af mine sædvanlige mantraer op af lommen – det er ikke den sidste runde, der afgør op eller ned, men det er en hel sæson. Selvfølgelig står den sidste kamp stærkest på nethinden, men man er nødt til at gribe bakspejlet og overveje, hvor det egentlig gik galt. Og det gælder vel i virkeligheden både spillerne på banen og ledergangen. Jeg er da selv morderlig ked af, at et af Danmarks bedste stadions nu endnu en sæson skal bruges på 2. division. Men so be it – det er præstationerne på banen, der tæller. Esbjerg kan med hensyn til stadionfaciliteter nu tage Horsens og AaB i hånden – de er i samme situation, om end et niveau højere. Til gengæld fik vi Hvidovre tilbage i Superligaen efter frygtelig mange år. Og ikke et ord om stadionfaciliteter – men det bliver vist en travl sommer derude. Lyngby har tidligere været i samme situation efter en redning på strengen, som jeg vil tillade mig at karakterisere som et mindre mirakel i stil med Randers fantastiske comeback for et par

håndfulde år siden. Det er noget af det, der gør fodbold interessant – at der sker totalt uventede ting, og hurra for det.

Ellers har megen opmærksomhed jo samlet sig omkring kampen mellem Danmark og Nordirland og ikke mindst den fuldstændig nervepirrende afgørelse med et godt fire minutters langt VAR-check af en mulig nordirsk udligning ud af den blå luft. Jeg nåede at sige til hustruen, som undtagelsesvis hang på i 2. halvleg, at denne her får vi ikke med os. Helt ærligt har jeg i live-transmissionen ikke nogen fornemmelse af, at noget kan være galt. Jo, der er et sammenstød med Simon Kjær i udkanten af flokken omkring frisparket – men med det niveau, der er lagt, kan det altså ikke give noget – begge har haft godt fat i hinanden.

Til gengæld viser senere optagelser, at offside-positionen er indiskutabel. Det er ikke jordens største, men den er der. Strafbarheden behøver vi ikke diskutere, eftersom den nordiske spiller rører bolden og sender den videre. Så det er alene positionen, der er i spil. Men det kan også være slemt nok. Betydningfuldt nok har der ikke været mange denne gang, som har beklaget sig over længden på VAR-checket, men nu gik det jo også den rigtige vej, set med danske briller.

Men hvorfor tager det så lang tid? Det kan der være flere gode forklaringer på. UEFA frigiver aldrig udtalelser fra det involverede dommerteam incl. VAR, og det kan der være fornuftige grunde til, selv om vi i Danmark med tradition for større åbenhed. Så resten her er rent gætværk fra min side – men dog baseret i en uddannelse som VAR-instruktør.

For det første skal man være sikker på, at man har det nøjagtige spilleøjeblik for den spiller, som sender bolden ind i boksen. Uanset hvor mange frames per sekund, som man kører, kan man sagtens risikere, at man ikke har lige tidspunktet for boldberøringen. Og den er jo essentiel.

Dernæst er det ikke altid, at man har både sparkeren og den modtagende spiller i samme kameravinkel. Det giver også usikkerheder og er essentielt for vurderingen af en off-side-position. Selv et sekunds forskydning kan være afgørende, når vi taler marginaler.

Så skal der være mulighed for at kunne tegne de famøse offside-streger. Det betyder, at man dels skal have den rigtige vinkel (og offside er tricky, for det skal være nøjagtig lige på), dels må ingen spillere dække for hinanden, så man er sikker på, at det er den rigtige forsvarsspiller, som man tegner stregerne på (og den rigtige legemsdel hos ham).

Kan man fastslå det med sikkerhed: spillerne tæt på hinanden, intet der dækker og skjuler legemsdele, der kunne være interessante – så kan selv en offside på fem centimeter være en klar offside. Så al den snak om bagatelgrænse kan man godt putte et meget mørkt sted hen. Offside-position er en af de få helt objektive ting i fodboldloven. Enten er man i den, eller også er man det ikke. Ganske som spørgsmålet om en bold er inde eller ude. Til dem, der har hylet om bagatelgrænse (og jeg kunne inkludere den nordiske landstræner, som nu nok har fået andet at tænke over efter mandagens nederlag til Kazakhstan), vil jeg godt spørge 'Ville I også undlade at dømme et mål, hvor bolden er fem centimeter inde?'

Nej vel? Netop fordi dette er en faktisk afgørelse, kan VAR træffe den alene. Ingen grund til at kalde dommeren ud for at se på de samme billeder en gang mere. Derfor bliver dommeren ikke kaldt til skærmen.

Ja, det tager lang tid – men i den sidste ende kan dette være en afgørelse til liv eller død og EM-kvalifikation eller ej. Ét af VARs grundprincipper er, at man uanset tid skal nå frem til den rigtige afgørelse. Jeg synes også, at der går lang tid, og neglene er bidt pænt ned, samtidig med at rødvinsglasset lider skade. Men vi landede det lovmæssigt korrekte sted. Og lur mig, om ikke det kan risikere at blive afgørende.

Så ved jeg godt, at romantikere, som jeg også selv har hørt til, har sagt, skidt med teknikken – det er mennesker, der afgør det her. Men det duer bare ikke længere – der er simpelthen for mange penge på spil. Og man vil have den retfærdige afgørelse.

You win some, you lose some – og denne gang gik det så Danmarks vej. Men med den korrekte afgørelse.

Der er stadig hængepartier i indbakken, jeg ved det godt – men lad mig nu ønske alle en rigtig god Sct. Hans og efterfølgende sommer. Det er svært at være rigtig pessimist med det vejr, som vi har nu (medmindre man selvfølgelig er landmand, jordbæravler eller tilsvarende).